

PŮJČIT SI ZÁPALKU

Překlad: Adéla Nakládalová

Můžete si myslet, že půjčit si zápalku na ulici je docela jednoduchá věc. Ovšem každý člověk, který to kdy zkusil, vás ujistí, že tak to rozhodně není. A každý by vám odpřisáhl, že to, co se mi stalo toho osudného večera, je holá pravda.

Postával jsem na rohu ulice a chtěl si zapálit doutník, neměl jsem ale žádné zápalky. Počkal jsem tedy, až kolem mne procházel slušně vypadající muž a oslovil jsem ho: „Omluvte mne, pane, mohl bych vás požádat, zdali byste neměl k zapůjčení nějaké sirky?“

„Sirky?“ zopakoval. „Ale ovšem.“ Poté si rozeplnul svrchník a začal hledat v kapsách své vesty. „Jsem si jistý, že tu nějakou mám,“ pokračoval, „skoro bych přísahal, že jsem ji měl tady v té spodní kapse – nebo, vydržte, myslím, že by mohla být tady nahoře – počkejte, jen si položím balíčky na chodník.“

„Ou, nezatěžujte se tím,“ řekl jsem, „to není vůbec důležité.“

„Ale to není žádný problém, ve chvílce tu sirku najdu. Jsem si jistý, že tu někde musí být,“ – při řeči šmejdil rukama po kapsách – „ale jak vidíte, tohle není ta vesta, kterou běžně...“

Viděl jsem, že se ten muž kvůli zápalce začíná rozčilovat. „No, to nevádí,“ prohlásil jsem, „když to není ta vesta, kterou normálně nosíte – neobtěžujte se, na tom nezáleží.“

„Vydržte chvíličku, vydržte!“ zadržel mě muž, „jednu tu zatracenou věcíčku tady někde určitě mám. Měla by být tady, u mých hodinek. Ne, taky tu není. Počkejte. Zkusím ještě kabát. Kdyby tak ten zatracený krejčí věděl, že má kapsy dělat tak, aby se do nich chlap dostal!“

Teď už byl muž naprosto zběsílý. Odhodil svou vycházkovou hůl na zem a vrhal se na své kapsy se zatátnými zuby. „To ten můj malý ničema,“ zasyčel, „to je z toho, jak pořád se v mých kapsách přehrabuje. Proboha! Jak já mu zatopím, až se dostanu domů. Moment, vsadím se, že je ta sirka v zadní kapse u kalhot. Jen mi tady podržte šosy kabátu, než...“

„Ne, ne,“ znova jsem zaprotestoval, „prosím, nedělejte si s tím starosti, vážně na tom nezáleží. Jsem si jistý, že si nemusíte svlékat kabát a, bože, prosím vás, neodhazujte ty dopisy a ostatní věci do sněhu! A přestaňte si trhat ty kapsy! Prosím, pane, prosím, přestaňte dupat po svém svrchníku a těch balíčcích! A přestaňte nadávat na svého syna tím divným skučivým hlasem. Ne – prosím, přestaňte tak surově rvát své oblečení.“

Najednou muž vykřikl radostí a vytasil ruku ze záhybů kabátu.

„Mám ji,“ vykřikl. „Nate, tady máte!“ podával mi ji.

Bylo to párátko.

To na mě bylo příliš. V návalu pocitů jsem muže strčil pod kola projíždějící tramvaje a pak jsem rychle utekl pryč.

Půjčit si zápalku?

Překlad: Klára Kubíčková

Můžete si myslet, že půjčit si na ulici zápalku je jednoduché. Ale kdokoliv, kdo se o to pokoušel, vám jistě potvrdí, že tomu tak rozhodně není. Navíc jsem se do této situace nedávno sám dostal.

Stál jsem na rohu ulice s doutníkem a potřeboval jsem zapálit. Ale neměl jsem žádné sirky. Počkal jsem si, než prošel slušně vypadající gentelman. Poté jsem řekl:

„Promiňte mi pane, ale myslíte si, že byste mi mohl prokázat tu laskavost a mohl jste mi zapůjčit sirky?“

„Sirky?“ pověděl mi, „ano, zajisté.“ Potom si rozeplnul kabát a vložil ruku do kapsy své vesty. „Určitě někde jednu mám“ mluvil dál „a téměř bych přísahal, že jev horní kapse—nebo, vydržte, i když, domnívám se, že by mohla být v té horní—jen vydržte, než si odložím balíčky na chodník.“

„Och, žádný problém,“ pronesl jsem, „není to nijak urgentní.“

„Ale, opravdu to není žádný problém, do minuty ji budu mít, určitě tu někde je“—jak mluvil tak se hrabal prsty v kapse—„jak jste asi pochopil, tak tohle není vesta, kterou obvykle nosím...“

Všiml jsem si, že ho věc začala rozrušovat. „Nuže, nevádí,“ protestoval jsem; „pokud nemáte vestu, kterou obvykle—nezáleží na tom proč.“

„Vydržte, teď už si musíte počkat!“ odvětil muž, „Jedna z těch prokletých sirek tu určitě bude. Tuším, že musí být někde s hodinkami. Ne, tak tady taky není. Počkejte, než prohledám kabát. Kdyby ten zmatený krejčí jenom věděl dost o tom, jak správně dělat kapsy, tak by to člověk mohl získat!“

Rozpaloval se víc a víc. Odhodil svou vycházkovou holi a se zatnutými zuby nořil ruce do kapes. „To je ten můj zatracenej malej ničema“ zasyčel „to je z toho jeho prohrabávání mých kapes. Propánakrále! až se dostanu domů, tak ten si to rozhodně za rámeček nedá. Tedy, vsadím se, že jsou v kapse od kalhot. Prostě mi jenom nadzvedněte šos a minutku, než...“

„Ne, ne,“ ohradil jsem se znovu, „prosím nepřidělávejte si potíže, na tom opravdu tolik nezáleží.“ Jsem si jist, že si nemusíte sundávat svůj svrchník, a ou, žádám vás, neodhazujte jen tak do sněhu vaše dopisy a jiné věci, a rozhodně si nervěte celé kapsy! Prosím, prosím našlapejte si po svrchníku a hlavně nedupejte po těch balíčcích. Nelíbí se mi na vás, když s tím zvláštním skučením v hlase nadáváte vašemu malému synovi. Ne—prosím neškubejte vaše oblečení tak divoce.“

Najednou muž propuknul v jásot, a vytáhnul ruku z podšívky kabátu.

„Mám ji,“ muž vykřikl. „Tady ji máte!“ Pak něco vytáhnul ven na světlo.

Bylo to párátko.

Podvolný chvilkovému popudu jsem ho strčil pod kola tramvaje a utekl.

KDYŽ NEJSOU SIRKY

Překlad: Kristýna Tomanová

Možná si myslíte, že požádat o sirky na ulici je snadná věc. Ale kdokoliv s touto zkušeností vás přesvědčí o opaku a potvrdí to i mým zážitkemz jednoho večera.

Stál jsem na rohu ulice s nezapáleným doutníkem a bez jediné sirky. Vyčkal jsem, dokud kolem mě neprojde slušně vypadající muž a zeptal jsem se:

„Omlouvám se za vyrušení, ale byl byste tak laskav a půjčil mi zápalku?“

„Zápalku?“ odpověděl, „zajisté.“ Potom si rozepnul kabát a ponořil ruku do kapsičky od vesty. „Vím jistě, že nějakou mám,“ pokračoval „a určitě je ve spodní kapse – nebo,vydržte, mohlaby být v té horní– jenom si odložím ty balíky na chodník.“

„Ale nezatěžujte se tím,“ řekl jsem „není to důležité.“

„Bez problému, jen okamžik. Vím jistě, že musí být někde tady,“ přemýšlel pročešáváje kapsy „ale jak vidíte, tohle není vesta, kterou obvykle...“

Povšiml jsem si, jak ho tato situace začala rozrušovat. „No, nevadí,“ vyrušil jsem ho „jestli tohle není vesta, kterou obvykle nosíte – na tom nesejde.“

„Počkejte, počkejte!“ oponoval mi, „někde ta zatracená sirka je. Hádám, že musí být u mých hodinek. Ne, tam taky není. Počkejte, zkusím v kabátu. Kdyby ten pitomý krejčí aspoň věděl, jak dělat kapsy, tak by se do nich člověk mohl dostat!“

Začínal se dost rozčilovat. Odhodil svou hůl a vrhl se na kapsy se zat'atými zuby. To ten můj zatracený kluk,“ šlel, „to je tím, jak se mi hrabe v kapsách. Proboha! Asi bych ho měl trochu zkrotit, až se vrátím. Vsadím se, že bude v zadníkapse. Jenom mi podržte šosy než to...“

„Ne, ne,“ zadržel jsem ho, „ prosím, neobtěžujte se, na tom nesejde. Jsem si jist, že si nemusíte svlékat kabát a šlapat po svých balíkách. Není pěkné, že takto obviňujete svého syna. Prosím, nervěte si své oblečení.“

Najednou muž zajásal a vynořil ruce z podšívky

“Mám ji.” Zvolal. “Tady máte!” a ukázal mi ji.

Bylo to párátko.

Podlehnuv síle té chvíle jsem ho strčil pod kola tramvaje a utekl.

"PROSÍM VÁS, NEMÁTE SIRKY?"

Překlad: Michaela Květoňová

Možná si myslíte, že půjčit si sirky na ulici je jednoduchá záležitost. Ale každý, kdo to někdy zkusil, vás ujistí, že tomu tak není, a ochotně odpřisáhne pravdivost mé nedávné příhody.

Stál jsem na rohu ulice s doutníkem a chtěl jsem jej zapálit. Neměl jsem u sebe sirky. Čekal jsem, dokud kolem mě nešel jeden slušně vypadající gentleman. Přistoupil jsem k němu:

„Promiňte, pane, ale mohl byste být tak laskav a půjčil mi sirky?“

„Sirky?“ odpověděl, „Ale samozřejmě.“ Pak si rozepjal svrchník a vsunul ruku do kapsy od vesty. „Jsem si jist, že jednu někde mám,“ pokračoval, „a přísahal bych, že byla v dolní kapse – nebo, počkat, vlastně je možná v té horní – vydržte, jenom si odložím tyhle balíčky na zem.“

„Ale ne, neobtěžujte se,“ řekl jsem, „na tom nesejde.“

„Ale mě to vůbec neobtěžuje, hned ji najdu; vím, že tady někde musí být,“ přehraboval se v kapsách, zatímco mi odpovídal, „ale jak vidíte, tohle není vesta, kterou bych obvykle...“

Viděl jsem, že už z toho ten pán začíná být nervózní. „No, to nevádí,“ odporoval jsem, „jestli to není ta vesta, kterou obvykle – vždyť na tom nezáleží.“

„Vydržte, jenom vydržte!“ vykřikl ten muž, „vím, že tady někde tu zatracenou věčičku mám. Asi musí být někde u hodinek. Ne, ani tam není. Počkejte, ještě zkusím sako. Kdyby jenom ten prokletý krejčí uměl udělat kapsu tak, aby se do ní člověk mohl dostat!“

Teď už byl docela rozčilený. Hodil na zem svou vycházkovou hůl a se zatnutými zuby se zuřivě hrabal v kapsách. „To ten můj zatracený kluk,“ zaprskal, „tahle to dopadá, když si hraje s mými kapsami. Dobrý bože! Já mu zatopím, až přijdu domů. Moment, vsadím se, že ji mám v zadní kapse kalhot. Jenom mi na chvíli podržte nahoře šosy, abych...“

„Ne, ne,“ znovu jsem se ozval, „prosím, nedělejte si s tím takových starostí, opravdu na tom nezáleží. Určitě si nemusíte sundávat svrchník, a pro boha, neodhazujte takhle ty svoje dopisy a věci do sněhu a nervěte si tak ty kapsy! Prosím vás, prosím vás nedupejte si po kabátě a nešlapte si potěch balíčcích. Prosím, pane, nerad slyším, jak nadáváte na svého chlapce tím podivným bědujícím hlasem. Nechte – prosím vás, netrhejte si to oblečení tak zběsile.“

Znenadání ten pán zajásal a vytrhl ruku zpod podšívky svého kabátu.

„Mám ji!“ vykřikl. „Tady je.“ Potom ji vytáhl na světlo.

Bylo to párátko.

Podvolil jsem se náhlému nutkání, strčil jsem jej pod kola tramvaje a utekl.

JAK SI PŮJČIT SIRKU

Překlad: Hana Průchová

Možná si myslíte, že půjčit si sirku na ulici je naprosto jednoduchá věc. Ale každý, kdo to už zkusil, vás ujistí, že není, a zároveň odpřísáhne, že se mi tato příhoda opravdu stala.

Stál jsem na rohu ulice s doutníkem, který jsem si neměl jak zapálit. Neměl jsem sirky. Čekal jsem, až půjde kolem upravený, všedně-vyhlížející muž. Potom jsem řekl: „Promiňte, pane, byl byste tak laskav a půjčil mi sirky?“ „Sirky?“, řekl, „samozřejmě.“ Poté si rozepnul kabát a sáhl do kapsy od vesty. „Jednu mám,“ pokračoval, „a skoro bych přísahal, že je ve spodní kapse–nebo počkejte, možná je ve vrchní kapse-zkrátka počkejte, jen položím tyto balíčky na chodník.“

„Nedělejte si starosti,“ řekl jsem, „není to nijak závažné.“ „Ale to není starost, hned ji najdu; vím, že tady někde musí být,“ – vrtal prsty v kapse, zatímco mluvil–„ale tohle není ta vesta, kterou většinou...“ Všiml jsem si, že ten muž z celé situace začínal být rozrušený. „Dobrá, to nevádí,“ protestoval jsem, „jestliže to není ta vesta, kterou běžně – vážně to nevádí.“ „Vydržte, hned, vydržte!“ opakoval muž, „jednu z těch zpropadených věcí tady někde mám. Hádám, že bude u mých hodinek. Ne, tak tam není. Vydržte, zkusím se podívat do kabátu. Ten zatracený krejčí neuměl udělat kapsu dost dobrou na to, abych se do ní dostal!“ Začínal z toho být velice rozčilený. Zahodil svou hůl a se zaťatými zuby ponořil obě ruce do kapes. „To ten můj mladej,“ zasyčel; „pořád se mi prohrabává v kapsách. Můj Bože! Já mu dneska zatopím, až přijdu domů. Vsadím se, že ty sirky budou v kapse u kalhot. Zvedněte mi na vteřinu šos kabátu, než...“ „Ne, ne,“, znovu jsem odporoval, „nedělejte si s tím starosti, opravdu to nevádí. Jsem si jistý, že není nutné, abyste si svlékal kabát, ach, žádám vás, nezhazujte svoje dopisy a ostatní věci jen tak do sněhu a nevytrhávejte si kapsy ze švů! Prosím, prosím vás, nedupejte si po vašem kabátu a překračujte své balíčky. Nelíbí se mi vás slyšet nadávat a bědovat na vašeho chlapce. Přestaňte–prosím, přestaňte si tak divoce trhat šaty.“ Najednou ten muž radostně zavýskl a vytáhl ruku zevnitř podšívky kabátu. „Mám ji,“ křičel. „Tady ji máte!“ Poté ji vytáhl ven na světlo. Bylo to párátko. Poddal jsem se okamžitému nutkání a strčil ho pod kola trolejbusu. Hned na to jsem utekl.